

Så fort en vecka med Apostlagärningarna går. Redan är vi igenom de första 5 kapitel.

Vad har du fastnat för? Är det liknande händelser som vid tidigare läsning? Är det nya saker som du inte såg tidigare? Har du fått andras infallsvinklar? Här hemma läser vi tillsammans. Mycket givande!

För apostlarna och alla deras troende vänner är upplevelsen av den Helige Ande startskottet för uppdraget att gå ut och berätta om den uppståndne Jesus. När de gör det bekräftar Gud gång på gång förkunnelsen genom under och tecken och märkliga ingripanden. Huvudinnehållet i förkunnelsen är den uppståndne Jesus och Gud Faderns eviga plan att Hans egen son är den Messias som de gamla skrifterna förutsagt genom århundranden utgör.

Kan vi lära oss något av det? För idag? För vårt sätt att berätta om Jesus och vår tro?

Den frågan återkommer i mitt inre och för tankarna tillbaka till väckelsen som svepte över Europa för nära femtio år sedan. Då var det just insikten att Jesus är uppstånden och lever som öppnade mångas hjärtan. Undren och tecken som skedde bekräftade förkunnelsen. Om graven är tom och Han lever – ja då måste Han ju kunna göra samma saker nu som då! Och Jesus gjorde det.

Och så var det denna oförklarliga atmosfär över möten och Gudstjänster som så ofta präglades av en påtaglig närvaro av ”något” som inte gick att förklara, men som upplevdes så stark. Den helige Andes närvaro. Gud som Fader och Jesus som Herre som liksom fanns där med öppen, välkomnande famn. Så påtagligt att man förundrades och förstummades.

När Jesus berättade för sina vänner om ”Hjälparen, den Helige Ande som Fadern ska ge er, sända till er”, så förtydligade Han: jag ska inte lämna er faderlösa, jag ska komma till er. Ännu en kort tid och världen ser mig inte längre. Men ni ska se mig, för jag lever och ni ska leva! Den dagen ska ni förstå att jag är i min Far, och att ni är i mig och jag i er. (Joh 14:18 – 20)

Denne Hjälpare, den Helige Ande ”ska lära er allt och påminna er om allt som jag sagt er” (Joh 14:26) ”När Hjälparen kommer som jag ska sända er från Fadern, sanningens Ande som utgår från Fadern, då ska Han vittna om mig. ... Han ska överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom ... När Han kommer, sanningens Ande, då ska Han leda er in i hela sanningen. . . . Han ska förhärliga mig, för Han ska ta av det som är mitt och förkunna för er. (Joh 15:26; 16:8, 13-14)

Kapitlen i Apostlagärningarna som vi nu läst visar hur Jesus egna ord gick i uppfyllelse. Från Pingstdagen och framåt upplevde Jesu lärjungar och alla de andra som följde Jesus en ny och förunderlig Guds Andes närvaro. De kände i sina hjärtan den frid som Jesus skulle lämna åt dem, samt den glädje som Han utlovad i Joh 15. Glädjen som skulle bli fullkomlig. Och de förstod skrifterna, förstod allt detta som de varit blind för tidigare.

På samma sätt var det under väckelsen på sjuttioalet. Likadan berättas det från andra väckelser som har varit och som pågår på olika platser i vår värld.

Händelserna vi läser om vill vägleda och inspirerar oss. Ja – fylla oss med längtan. Samtidigt utmanas vi av dem till eftertanke

Låt oss därför läsa noga och med öppna hjärtan så vi förstå hur vi kan och ska be. Vilka steg vi kan och bör ta för att nå ut på samma sätt som man nådde ut då.

Men också vilka steg vi bör ta så att inte vi står hindrande i vägen som gamla vinsäckar.

Flera gånger nämns den förunderliga sammanhållningen: ett hjärta och en själ i trohet och enighet. All uppmärksamhet riktades på Jesus och det gemensamma och allt överskuggande målet: alla ska få höra evangelium.

Man gav järnet, skulle vi kanske säga idag. Helhjärtat och hängivet. Man hade den uppståndne Jesus för ögonen. Hans underbara nåd och förlåtelse i hjärtat.

Brödet och vinet man delade påminde dem ständigt om det viktigaste Jesus gjort: skaffat bort synd och dom när han gav sitt liv. Den påminnelsen och förvissningen som uppstod när man tog emot Jesu kropp och blod i nattvardsfirandet – den hade med sig den stora glädjen med jublet av tack och lov.

Mätte Herren skänka ett sådant utgjutande och vidrörande av sin Ande igen, på nytt. Komma över oss som ett vårregn. Som sköljer bort den mörka tidens smuts och damm och låter livet spira på nytt.

Jag längtar och ber om mera längtan. Och om att rent hjärta som odelat tjänar sin Herre.

Längtar också du?

Kanske gör vi det med bävan och tvekan inför överlåtelsens konsekvenser. Men tvekan ska inte få hindra vår längtan utan sporra oss i stället till bön. Så låt oss vända oss till Herren och be om ett nytt utgjutande av den Helige Ande. Men också tacka! Tacka för det Anden gör och vill göra mera i våra liv dagligen. Det får vi inte, ja aldrig glömma!

Mera påtagligt än på länge påminns vi alla om vår litenhet. Vårt lands välgång, ja hela världens välgång hänger på en skör tråd. Så kan jag tänka. Mycket av det som varit självklart i årtionden har kommit i gungning. Kanske till och med raseras.

Händelserna manar oss att stanna upp, bli stilla och besinna vem det är som är Herre, som har sista ordet (Psalm 46:11) och höra hans förmaning i Jesaja 30:15

Det är att göra vad vi kan och bör göra.

Söka oss nära vår Herre, lyssna på hans ord, söka växa andligen. Likt Maria som prioriterade sitt sätt vid Jesus fötter.

Be med och för varandra. Framför allt be så att det röjer vägen för Jesus rike på vår plats och i vår värld. Ungefär så som vi har läst om i dessa fem kapitel.

Att både förundran och inspirationen må drabba dig i din fortsatta läsning under veckan som kommer – det önskar jag dig.